

Скала и вжрба

Край брега на тихата река растеше вжрба. Дене листата ѝ трепкаха над сините води, а ноще слушаха тихия ромон на вжлните.

Долу вжв водата спеше грамадна скала. Водата заливаше нейната гранитна снага, обрасла с мжх.

От как свят светува скалата не бе виждала земята. Вечно вжв водата, без слжнце без вжздух!

Трепна тя, сжбуди се, разпржсна водите по гранитните си гжрди и тихо прошушна:

— Поне веднаж да видя какво става по света. Да видя земята с нейните красоти и простор. Умржзна ми цял живот вжв водата!

Трепна вжрбата, като дочу стона на скалата и тихо каза:

— Поне веднаж да ме облеят водите на реката. Колко хубаво ще е да бждеш вечно вжв водата, да играеш с вжлните и рибките!

Мина се време, настана голяма суша. Пресжхнаха поточета и извори намаляха водите на голямата река и изпжлни се желанието на скалата.

Видя тя земята, но тя беше суха, тревите изгоряха и големи пукнатини зееха. Хората бяха без хляб, добитжка ревеше от глад и всичко наоколо изгоря и пожжлтя.

— Лошо, се живее на земята, — каза скалата и трепна от болки. — Още малко и ще се напукат здравите ми гжрди. Това ли исках аз? Ах, как хубаво беше под водата, хладнина обливаше гжрдите ми, рибите се гуркаха наоколо ми, а когато рибарите ги подгонваха, те се криеха под мене.

И тя завика от радост, когато заваляха големите, проливни джждове, когато отново вода я покри.

